

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Česká federace Spastic Handicap, z. s.**, IČO: 46070711
se sídlem Jaselská 355, Teplice
zastoupená JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou
se sídlem Břehová 208/8, Praha 1 - Josefov

proti

žalované: **Národní sportovní agentura**
se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1 – Malá Strana

za účasti: **Česká federace boccii, z.s.**, IČO: 05741505
se sídlem Olštýnská 733/3, Praha 8 – Troja

o žalobě ze dne 14. 3. 2022 na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 14. 3. 2022 brání proti nezákonnému zásahu žalované. Ten spatřuje, v tom, že ač žalovaná nerozhodla o určení gestora pro sport boccia, postupovala, jako kdyby již toto rozhodnutí vydala. V petitu žaloby se proto domáhá toho, aby soud výrokem I. vyslovil, že *„žalovaný nezákonným zásahem přímo zkrátil žalobce na jeho právech, a to tím, že při absenci pravomocného rozhodnutí o určení gestora pro sport boccia postupoval a navenek jednal tak, jako by již k vydání tohoto rozhodnutí došlo“*, výrokem II. vyslovil, že *„žalovaný je povinen upustit od tohoto nezákonného zásahu do práv žalobce a výslovně na svých webových stránkách informovat, že doposud nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o určení gestora pro sport boccia“* a výrokem III. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a replika žalobce

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná jakožto ústřední správní úřad ve věcech podpory sportu poskytuje podle zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), ze státního rozpočtu finanční podporu prostřednictvím jí vyhlášených programů na rozvoj a podporu sportu. Žalovaná výzvou ze dne 10. 6. 2021 k předkládání koncepcí rozvoje jednotlivých druhů sportu pro zdravotně postižené sportovce vyzvala všechny relevantní subjekty k podání koncepcí rozvoje jednotlivých sportů pro zdravotně postižené sportovce. Podle této výzvy mají být z předkladatelů koncepcí vybráni gestoři jednotlivých sportovních odvětví, přičemž gestor se stane jediným oprávněným žadatelem v dotačních výzvách vyhlášených žalovanou zaměřených na podporu sportovní reprezentace zdravotně postižených sportovců a na podporu činnosti sportovních svazů zdravotně postižených sportovců a sportovních svazů v oblasti parasportu. Žalobce na základě této výzvy zaslal žalované svoji koncepci rozvoje sportu boccia. S ohledem na výše uvedený obsah výzvy lze dovodit, že rozhodnutí žalované o určení gestora pro určitý sport zakládá právo konkrétní osobě získat prostředky ze státního rozpočtu v rámci dotačních výzev vyhlášených žalovanou. Jiná osoba než gestor toto právo nemá. Z toho důvodu bylo namístě, aby žalovaná aplikovala § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a vydala o určení gestora pro sport boccia rozhodnutí.
3. Žalobce dne 14. 1. 2022 vyzval žalovanou, aby mu doručila stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí o určení gestora pro sport boccia. Žalovaná na tuto žádost nereagovala. V telefonickém hovoru bylo žalobci sděleno, že žalovaná v této věci podle správního řádu nepostupuje. Žalovaná vydala dne 30. 12. 2021 dokument označený jako „Potvrzení gestorství“, v němž je uvedeno, že jako gestor pro sportovní odvětví boccia byla vybrána osoba zúčastněná na řízení. Toto potvrzení však dle žalobce není rozhodnutím, jelikož neobsahuje výrokovou část, odůvodnění ani poučení, je vadně podepsáno, což způsobuje jeho zmatečnost, neobsahuje označení „rozhodnutí“, neobsahuje označení účastníků a nebylo doručeno žalobci.
4. Žalovaná tedy doposud neurčila gestora pro sport boccia, přesto postupuje, jako by rozhodnutí již vydala, čímž svévolně překračuje pravomoci zákonem jí svěřené a přímo zasahuje do práv a oprávněných zájmů žalobce (např. zveřejnila na svých webových stránkách seznam gestorů jednotlivých druhů sportu, podle nějž se gestorem pro

sport boccia stala osoba zúčastněná na řízení, vydala dokument potvrzení gestorství a zaslala žalobci vyrozumění o posouzení jeho koncepce, jímž byl informován, že nebyl vybrán jako gestor).

5. Žalobce v podané žalobě navrhl nařízení předběžného opatření, které odůvodňoval mimo jiné i tím, že žalovaná nesprávně vybrala gestora, jelikož kritéria pro jeho vybrání posuzovala v nesouladu s podmínkami, které vyhlásila (např. hodnocení koncepcí bylo anonymní, hodnocení neobsahuje odůvodnění, nebylo vypracováno hodnocení třetího nezávislého hodnotitele, když bylo žalobci uděleno jedním z hodnotitelů 0 bodů, o určení gestora nerozhodovala expertní komise). Soud usnesením ze dne 31. 3. 2022, č. j. 5 A 24/2022-25, návrh na předběžné opatření zamítl.
6. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a uvedla, že žaloba je nedůvodná již vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce domáhá soudní ochrany v oblasti, která nepodléhá soudnímu přezkumu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomu doplnila, že jestliže dotační výzvy nepodléhají soudnímu přezkumu, protože se jedná o politické rozhodnutí státu, tím spíše nemůže soudnímu přezkumu podléhat příprava takového politického rozhodnutí. Výběr gestorů probíhal v souladu se Strategickým plánem rozvoje parasporthu v ČR na roky 2020–2022, č. j. NSA-0294/2020/01, přičemž celý proces měl povahu přípravy politického rozhodnutí ze strany státu, komu a za jakých podmínek poskytne dotaci v oblasti parasporthu.
7. Žalovaná se dále domnívá, že není splněna druhá a třetí podmínka pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce totiž nebyl zkrácen na svých právech, protože postup žalované nezasáhl do žádného subjektivního práva, které by mu mohlo svědčit. Neexistuje totiž žádné subjektivní právo na poskytnutí dotace. Jestliže podání žádosti o poskytnutí dotace nezakládá žádné subjektivní právo opatřené nárokem, tím spíše žádné subjektivní právo není založeno určením gestora. Dosavadní postup žalované při určování gestora pro sport boccia byl v souladu se zákonem, přičemž neexistuje žádná procesněprávní úprava, která by specificky regulovala tvorbu politického rozhodnutí státu, komu a za jakých podmínek poskytne dotaci. Rozpočtová pravidla začínají regulovat proces poskytování dotací až od okamžiku, kdy stát zveřejní výzvu k podání žádosti o poskytnutí dotace. Před tímto okamžikem, je stát vázán pouze základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými v části první hlavě I. správního řádu a obecnými principy demokratického právního státu, zejména zákazem zjevné svévole a nedůvodně nerovného zacházení. Žalovaná je přesvědčena, že při určování gestorství postupovala zcela v souladu se všemi základními zásadami činnosti správních orgánů zakotvenými ve správním řádu i se všemi obecnými principy demokratického právního státu. Proces výběru gestorů probíhal transparentně bez jakékoliv nerovného zacházení a bez jakýchkoliv prvků svévole. K tomu doplnila, že hmotněprávní úprava poskytování dotací je zakotvena především v zákoně o podpoře sportu. Pokud jde o normy, které by mohly být relevantní v tomto případě, uvedený zákon v podstatě pouze stanovuje, co se rozumí sportem a některými souvisejícími pojmy, a vymezuje působnost žalované. Ve zbytku stát požívá širokou možnost politického uvážení. Žalovaná je tak přesvědčena, že ustanovení zákona o podpoře sportu neporušila.
8. Dále uvedla, že o výběru gestorů se nevedlo správní řízení podle části druhé a třetí správního řádu a určení gestora nemá povahu rozhodnutí podle ustanovení § 67 a násl. správního řádu, protože nemá žádný bezprostřední dopad do právní sféry dotčených subjektů. Ze skutečnosti, že se vybraný gestor stává jediným oprávněným žadatelem v dané oblasti

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

parasportu, nevyplývá žádné subjektivní právo. Stejně tak se určením gestora nezakládá žádná povinnost ani se neprohláší, že určitá osoba nějaká práva nebo povinnosti má anebo nemá. Rozhodnutím vydaným ve správním řízení bude až rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace, kterou žadatel podá v rámci konkrétní vyhlášené dotační výzvy. Proto se žalovaná současně domnívá, že na projednávanou věc nedopadá judikatura Ústavního soudu citovaná žalobcem v podané žalobě, kde Ústavní soud konstatoval, že právo na spravedlivý proces zahrnuje i právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem, neboť o určení gestorů v parasportu se nevedlo správní řízení, které by bylo zakončeno vydáním rozhodnutí. Stejně tak na tento případ nedopadá ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, protože postup žalované nezasáhl do žádných práv či oprávněných zájmů žalobce.

9. V replice žalobce uvedl, že vynětí oblasti ze soudního přezkumu se vztahuje pouze na vyjmenované oblasti a nelze jej rozšiřovat na základě analogie. Žalobce netvrdí, že by došlo k zásahu do práv na poskytnutí dotace. Ze strany žalované došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces ve spojení s porušením ustanovení § 67 a násl. správního řádu, podle kterého mimo jiné platí, že zakládá-li správní orgán svým aktem práva jmenovitě určené osoby, musí tak činit ve formě rozhodnutí, které má náležitosti vypočtené v ustanoveních § 68 a násl. správního řádu. Žádnou výjimku zde zákon nepřipouští. Žalobce zopakoval, že dle výzvy k předkládání koncepcí rozvoje jednotlivých druhů sportů pro zdravotně postižené sportovce ze dne 10. 6. 2021 platí, že gestor vybraný pro určitý sport se stává jediným oprávněným žadatelem pro poskytnutí dotace. Z toho jasně vyplývá, že titul gestorství přináší subjektivní právo, resp. oprávnění, být účastníkem dotačního řízení.
10. Žalobce dále uvedl, že žalovaná při výběru gestora porušila téměř veškerá pravidla, která si pro tento případ sama stanovila v příloze č. 2 k výzvě k předkládání koncepcí, a tento postup žádným způsobem neodůvodnila. Žalobce konkrétně namítl porušení pravidel v bodech 1, 3, 4 a 6 přílohy č. 2 k výzvě k předkládání koncepcí. V tom shledává zcela zjevnou svévoli a nedůvodně nerovné zacházení. Žalovaná je jakožto orgán veřejné moci vázána nejen zákony, ale i ústavním pořádkem, včetně základního práva účastníka správního řízení na spravedlivý proces. Toto právo žalobce žalovaná pošlapala svým arbitrárním postupem. Žalobce na jedné straně akceptuje, že proces výběru gestora je do jisté míry politickým rozhodnutím ze strany státu, a orgán veřejné moci, jenž toto rozhodnutí provádí, disponuje jistou mírou diskrece. Na druhé straně ale je dle žalobce zcela nepřijatelné, aby žalovaná předem veřejně oznámila pravidla, jimiž se bude při výběru gestora řídit, a následně téměř veškerá tato pravidla porušila. Takový postup orgánu veřejné moci nelze v soudobém právním státě akceptovat.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 82 a násl. přezkoumal popsáný skutkový děj a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaná vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce k žalobě připojil podklady, kterými prokazuje svoje tvrzení uvedená v žalobě. Návrh na provedení důkazů sám o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Těmito důkazními prostředky žalobce chtěl prokázat výše uvedený skutkový stav, jak jej uvedla v žalobě. Skutkový stav není mezi účastníky sporný, sporné je právní posouzení. Zároveň tento skutkový stav plyne z podkladů ve spisu předložených soudu žalovanou, správním spisem se přitom dokazování neprovádí (rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud proto pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení důkazů na ústním jednání.

12. Městský soud na úvod poznamenává, že v podstatě totožnou žalobu podanou jiným žalobcem, avšak zastoupeným stejnou právní zástupkyní jako je právní zástupkyně nynějšího žalobce, již řešil v řízení vedeném pod sp. zn. 3 A 38/2022. V obou věcech je rozdíl pouze v konkrétním sportu, o který se jedná (bowlingu pro zrakově postižené sportovce a sport boccia v nyní posuzované věci). Ve věci sp. zn. 3 A 38/2022 žalobu městský soud odmítl usnesením ze dne 20. 12. 2022, č. j. 3 A 38/2022-80, jelikož dospěl k závěru, že v žalobě spatřovaný zásah nemůže být z povahy věci zásahem, protože nemohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce. Toto usnesení bylo k podané kasační stížnosti zrušeno Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 31. 1. 2023, čj. 4 As 20/2023-51, a vráceno městskému soudu k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že otázky řešené v obou těchto věcech jsou shodné, jsou závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 20/2023 zcela přenositelné i na nyní posuzovanou věc, proto z něj bude pátý senát městského soudu vycházet.
13. Nejvyšší správní soud v daném rozsudku uvedl následující: *„Lze tedy shrnout, že určení konkrétní osoby gestorem zakládá této osobě právo podat žádost o dotaci (ve vztahu k určitému typu dotací), neboť se předpokládá, že gestor bude v rámci výzev k předkládání žádostí o tento typ dotací jediným oprávněným žadatelem, pokud jde o daný druh sportu. Samotným určením sportovní organizace gestorem jí nevzniká žádný nárok na jakékoli finanční plnění, získává tím „pouze“ přístup k podávání žádostí o dotace. Nicméně ani gestor nemá nárok na dotaci. [...] Městský soud vyšel z toho, že stěžovateli (jakožto neúspěšnému předkladateli koncepce) nic nebrání v tom, aby podal žádost o dotaci, přičemž právě v souvislosti s rozhodnutím o žádosti o dotaci se domůže přezkumu, zda skutečně (ne)splňoval podmínky pro přidělení dotace. Této úvaze nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť stěžovatel (jakožto neúspěšný předkladatel koncepce rozvoje bowlingu pro zrakově postižené sportovce) sice patrně bude moci technicky podat žádost o dotaci ve výzvách žalované, v nichž je oprávněným žadatelem výhradně gestor, ovšem tato žádost bude odsouzena bez ohledu na její obsah k nezdaru, neboť stěžovatel není oprávněným žadatelem (není gestorem pro daný druh sportu zrakově postižených sportovců). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu citované městským soudem, nelze se v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o neudělení dotace domáhat přezkumu podmínek stanovených ve výzvě k podávání žádostí o dotaci, pouze toho, zda žalovaná postupovala v souladu s těmito podmínkami. Judikatura připouští jedinou výjimku z tohoto pravidla, a sice že by ve výzvě byla obsažena zcela neakceptovatelná podmínka. O takový případ však v daném případě zjevně nejde, neboť není nic neakceptovatelného na tom, aby žádosti o dotaci (na podporu reprezentace a sportovních svazů zdravotně postižených sportovců) mohli za jednotlivé druhy sportu podávat pouze jejich gestoři. Je tedy vyloučeno, že by stěžovatel mohl své výhrady, které má k průběhu výběru gestora bowlingu pro zrakově postižené sportovce, uplatnit v souvislosti s podáním žádosti o dotaci, resp. že by se mu dostalo soudní ochrany v tomto okamžiku. Judikatorní závěry naopak vedou k tomu, že pokud se stěžovatel cítí dotčen na svých právech procesem výběru gestora, musí napadnout právě tento výběr, nedomůže se přezkumu tohoto postupu v souvislosti s výzvou k podání žádostí o dotaci ani v souvislosti s rozhodnutím o žádosti o dotaci.“* Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„mezi výběrem gestora, kterým je určen konkrétní subjekt, jenž je oprávněn podat žádost o dotaci za daný druh sportu a typ zdravotního postižení sportovců, a posouzením, zda byla žádost o dotaci podána oprávněným žadatelem, neexistuje žádný mechanismus, jenž by mohl omezit, modifikovat nebo zcela vyloučit důsledky rozhodnutí o výběru gestora. [...] Výběr gestora tak představuje přímý*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zásah do práv osob, které předložily koncepci rozvoje sportu. Předkladateli koncepce, jenž nebyl určen gestorem, je tím upřeno právo podat žádost o určitý typ dotací, přičemž se nemůže domoci přezkoumání tohoto důsledku v souvislosti s rozhodováním o žádosti o dotaci. V daném případě se nejedná o politickou otázku nastavení obecných parametrů programu k poskytování dotací, která by nepodléhala soudnímu přezkumu (takový charakter má výzva k předkládání koncepcí rozvoje jednotlivých druhů sportu pro zdravotně postižené sportovce, která sama obecně vymezovala okruh osob oprávněných předložit koncepci), neboť určením gestora je realizován výběr jediného, konkrétního subjektu, jenž je oprávněn v určité oblasti požádat o dotaci. Závěr městského soudu, že určení gestora nepředstavuje přímý zásah do právní sféry neúspěšného předkladatele koncepce rozvoje sportu (tj. stěžovatele), není správný. Námitka je důvodná.“ Z bodů [35] až [38] rozsudku kasačního soudu plyne, že městský soud musí v dalším řízení považovat žalobu za přípustnou a musí v rozsahu žalobního tvrzení posoudit, zda žalovaná měla vydat o výběru gestora správní rozhodnutí.

14. *K rozsahu žalobního tvrzení Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Stěžovatel vytýká městskému soudu, že se nevypořádal se skutečnostmi, z nichž stěžovatel dovozoval svévolnost postupu žalované při hodnocení předložených koncepcí rozvoje bowlingu pro zrakově postižené sportovce. Nejvyšší správní soud v žalobě ověřil, že skutečnosti, na které stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, uvedl již v řízení před městským soudem. Učinil tak primárně v souvislosti se svým návrhem na vydání předběžného opatření, jenž byl součástí žaloby. Stěžovatel prostřednictvím těchto tvrzení hodlal osvědčit naléhavost potřeby zatímně upravit poměry účastníků řízení dle § 38 s. ř. s. (viz první odstavec části IX žaloby). Nicméně i poté, co městský soud rozhodl o návrhu na vydání předběžného opatření, zopakoval stěžovatel svoji argumentaci poukazující na nedostatky při hodnocení koncepce jím předložené (viz podání ze dne 22. 4. 2022 a 11. 5. 2022). Tato tvrzení se nicméně zcela míjí s tím, jak stěžovatel vylíčil nezákonný zásah žalované, jenž má spočívat v tom, že žalovaná doposud formálně nerozhodla o gestorovi bowlingu pro zrakově postižené sportovce a přitom jedná, jakoby již rozhodnuto bylo. Tvrzení o nezákonnosti zásahu žalované nespojil stěžovatel s tím, že by žalovaná nesprávně postupovala při hodnocení předložených koncepcí, což vyplývá zejména z žalobního petitu. Nebylo tedy povinností městského soudu vypořádat se s výtkami stěžovatele k obsahu hodnocení jím zpracované koncepce.“*
15. *Městský soud shrnuje, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 20/2023 plyne, že výběr gestora konkrétního druhu sportu zdravotně postižených sportovců žalovanou na základě předložených koncepcí rozvoje tohoto druhu sportu přímo zasahuje (ve smyslu soudního řádu správního) do právní sféry neúspěšného předkladatele koncepce. Je tak třeba se zabývat důvodností podané žaloby. Podle Nejvyššího správního soudu žalobce spatřoval nezákonný zásah pouze ve skutečnosti, že žalovaná nevydala rozhodnutí o určení gestora, přestože jedná, jako by tak učinila. Dle kasačního soudu nelze žalobu vyložit tak, že nezákonný zásah žalobce spatřuje i v tom, že žalovaná nesprávně vyhodnotila předložené koncepce. Jak již bylo uvedeno výše, žaloby podané ve věci, kterou řešil Nejvyšší správní soud ve sp. zn. 4 As 20/2023, a v nyní posuzované věci jsou téměř totožné. Obdobně i podané repliky jsou významově shodné. Rekapitulované závěry Nejvyššího správního soudu jsou tak aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc.*
16. *Pátý senát městského soudu souhlasí s Nejvyšším správním soudem v tom, jak posoudil rozsah žalobního tvrzení. I v nyní posuzované věci žalobce primárně spatřoval nezákonný zásah žalované v tom, že nevydala rozhodnutí o určení gestora, avšak jedná jako by tak učinila. To plyne z části IV. – VI. žaloby a zejména z žalobního petitu rekapitulovaného*

v bodě [1] tohoto rozsudku. Tvzení o vyhodnocení koncepcí v rozporu s dříve vyhlášenými podmínkami spojoval žalobce s návrhem na předběžné opatření a v replice k vyjádření žalované tuto skutečnost zmínil v reakci na tvrzení žalované, která uvedla, že při postupu k výběru gestora nedocházelo ke svévoli a nerovnému zacházení. Dle městského soudu se nejedná o samostatnou námitku, kterou by žalobce považoval za další důvod nezákonnosti zásahu žalované. K tomu je nutné doplnit, že soudy ve správním soudnictví jsou zásadně (až na výjimky) oprávněny přezkoumávat jednání orgánů veřejné správy pouze v rozsahu žalobních tvrzení. Judikatura Nejvyššího správního soudu naopak považuje rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že zkoumal správní úkon z jiných než žalobních bodů, a to i v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Aps 2/2010-101, č. j. 8 Aps 3/2010-116, nebo č. j. 8 Aps 4/2010-102). Není totiž úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).

17. Městský soud se tedy zaměří na mezi účastníky spornou otázku, zda měla žalovaná vydat o určení gestora rozhodnutí, či nikoliv.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 391/2020-65, č. 4169/2021 Sb. NSS, uvedl, že „pojem „rozhodnutí“ je autonomním pojmem soudního řádu správního, a to pro účely soudního přezkumu takového aktu. Je proto pro účely soudního přezkumu bez významu, zda je sporný úkon také „rozhodnutím“ podle správního řádu či jiného zvláštního zákona. Není ani podstatné, jak je sporný úkon nazýván příslušným procesním předpisem. Rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. může být i takový úkon správního orgánu, který není rozhodnutím podle správního řádu, typicky proto, že k vydání takového aktu nevede formální správní řízení upravené v části druhé a třetí správního řádu (srov. k tomu v detailech např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS - Jihočeská univerzita, zde ve vztahu k oznámení o nevyplacení části dotace, které je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., byť dle rozhodné úpravy nebylo rozhodnutím ani podle správního, ani podle daňového řádu).“ Z uvedeného plyne, že pojem „rozhodnutí“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je pojmově širší než „rozhodnutí“ dle § 67 správního řádu. Všechna rozhodnutí dle § 67 správního řádu jsou tedy zároveň rozhodnutími i dle § 65 odst. 1 s. ř. s., jinými slovy není-li určitý akt rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nemůže jim být ani podle § 67 správního řádu. K tomu, jaké akty jsou rozhodnutími dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře velmi rozsáhle věnoval.
19. Otázku, zda je správní akt rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., je nutno primárně posuzovat z hlediska jeho obsahu, nikoliv jeho formy, nejedná se však o jediný aspekt, který by měl být v tomto ohledu posuzován. Dřívější ryze materiální pojetí rozhodnutí správního orgánu v judikatuře správních soudů totiž korigoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svých usneseních ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, a ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb. NSS. V prvním z těchto usnesení rozšířený senát uvedl, že „rozdíl mezi žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a zásahovou žalobou proto primárně spočívá ve formě aktů nebo úkonů, proti nimž uvedené žaloby chrání. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání proti aktům majícím obecně povahu individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního

*práva (ať již vydávaného podle správního řádu, zákona o správě daní a poplatků či jakéhokoli jiného zvláštního zákona).“ V dalším usnesení 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012-47, č. 3104/2014 Sb. NSS, rozšířený senát vysvětlil, co chápe pod pojmem *individuálního správního aktu*, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva. Uvedl, že se jedná o správní akt, u něhož existuje „*individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu (žák, žadající o přezkoumání výsledku jeho maturitní zkoušky)*, tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva, je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy (školský zákon, částečně správní řád) správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako *materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi*“. Tento svůj názor rozšířený senát potvrdil i v bodě [78] usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS, kde uvedl, že formálními znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. „*jsou: i) předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění; ii) skutečnost, že úkon je vydáván v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu či daňového řádu; iii) o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace, iv) výsledný úkon je oznamován účastníkům řízení*“. Judikatura tak nenahlíží na rozhodnutí čistě materiálně, ale požaduje též splnění určitých formálních znaků rozhodnutí (bod [39] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 391/2020-65, č. 4169/2021 Sb. NSS). Dle rozsudku kasačního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, č. 3151/2015 Sb. NSS, „*naplnění pojmu rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno hodnotit z hlediska toho, jak je předpokládá právní úprava, nikoliv z hlediska toho, zda byly v konkrétním případě předpokládané aspekty skutečně zcela naplněny. Stále je tedy nutno trvat na tom, že i pouhý přípis či sdělení správního orgánu mohou být posuzovány jako rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. v situaci, kdy je zákonem předpokládáno vydání rozhodnutí (tj. vrchnostenského aktu splňujícího rozšířeným senátem vymezené aspekty).*“*

20. Posouzením podmínky **ii)** se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS, kde uvedl, že „*ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je formulováno tak, že nejprve obsahuje dispozici (poskytovatel nemusí vyplatit část dotace) a teprve poté hypotézu (domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie). Mohlo by se jevit, že vyplácení dotace je faktickou činností, kterou se poskytovatel dotace rozhodne před jejím započítáním nebo v jejím průběhu změnit tak, že dotaci nebo její část nevyplatí a příjemce dotace o tom pouze neformálně informuje. Pak by nezákonné nevyplacení dotace představovalo spíše nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou dle § 82 s. ř. s. [...] Rozpočtová pravidla, ale výslovně stanoví, že je třeba příjemci dotace nevyplacení dotace nejen oznámit, ale oznámení musí obsahovat i určité formální náležitosti. V oznámení musí poskytovatel uvést rozsah krácení dotace a důvody, pro které ke krácení došlo. Musí přihlídnout i k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace (srov. § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel). Nejedná se tedy o neformální úkon, který by pro nedostatek předepsané formy nemohl být považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.*“ Na této citované části je patrný právě důraz rozšířeného senátu na to, zda vydání rozhodnutí předpokládá zákonná úprava.
21. Městský soud shrnuje, že aby bylo možné určitý akt orgánu veřejné správy považovat za rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., je nutné, aby naplnil 4 podmínky (viz bod [19] výše). Tyto podmínky jsou přitom kumulativní, tedy nesplnění byť jedné z nich nutně znamená, že daný akt není rozhodnutím dle soudního řádu správního. Jednou z těchto podmínek je i **ii)** *skutečnost, že úkon byl vydán v rámci formalizovaného postupu*, přičemž se má hodnotit, zda právní úprava předpokládá vydání takového rozhodnutí.

22. Žalovaná v posuzované věci postupovala podle zákona o podpoře sportu. Zákon o podpoře sportu v § 6b předpokládá, že žalovaná bude své úkoly svěřené jí tímto zákonem naplňovat mimo jiné dotacemi ze státního rozpočtu sportovním organizacím i osobám, které nejsou sportovními organizacemi ve smyslu § 2 odst. 2 téhož zákona.
23. Podle § 6b odst. 2 zákona o podpoře sportu lze poskytnout podporu sportu podle odstavce 1 pouze žadateli zapsanému v rejstříku. Žalovaná neposkytne podporu sportu podle odstavce 1, pokud údaje žadatele uvedené v rejstříku neodpovídají skutečnosti, nebo žadatel v uplynulých 3 letech opakovaně nebo závažným způsobem porušil podmínky čerpání podpory poskytnuté ze státního rozpočtu podle tohoto zákona, pravidla boje proti dopingu nebo závažným způsobem ohrozil naplňování programu prevence ovlivňování výsledků sportovních soutěží, anebo který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný v souvislosti s činností v oblasti sportu, nebo pro trestný čin dotačního podvodu, pokud se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen.
24. Podle § 6b odst. 4 zákona o podpoře sportu stanoví žalovaná okruh příjemců a podmínky poskytnutí podpory podle odstavce 1, včetně délky časového období, na něž je program na poskytování podpory vyhlášen. Žalovaná při stanovení podmínek podpory není oprávněna vyloučit možnost jejího dalšího poskytnutí příjemcem podpory konečným příjemcům postupem podle odstavce 5. Podle posledně zmíněného odstavce může sportovní organizace, která je příjemcem podpory sportu podle odstavce 1, tuto podporu v souladu s podmínkami pro její použití stanovenými v programu dále poskytnout sportovní organizaci, která je v ní sdružena, jako konečnému příjemci podpory.
25. Podle § 6b odst. 6 zákona o podpoře sportu je to žalovaná, kdo v programu stanoví podmínky pro poskytnutí dotace na úhradu výdajů na zajištění činnosti sportovních organizací. Žalovaná může poskytnout dotaci pro zajištění činnosti sportovní organizace podle předem stanovených kritérií.
26. Z uvedených ustanovení dle městského soudu vyplývá pouze to, že je to žalovaná, kdo nastavuje pravidla, jakým způsobem a na základě jakých podmínek bude dotace poskytovat. V zákoně o podpoře sportu však již nejsou upravena žádná další procesní pravidla, jak by měla žalovaná dále postupovat. Zejména v zákoně o podpoře sportu není uvedeno, že by žalovaná musela zvolit gestora pro určitý sport, a ani v zákoně není uvedeno, že by takové zvolení gestora muselo obsahovat určité náležitosti, jako je výrok, odůvodnění a poučení, že by muselo být doručováno nějakým subjektům, či že by k vydání měl směřovat určitý proces. Zákonná úprava vydání rozhodnutí o určení gestora nepředpokládá a logicky takový úkon ani neupravuje. Nejblíže k postavení gestora je v zákoně o podpoře sportu stanovena podmínka, že podporu sportu lze poskytnout pouze žadateli zapsanému v rejstříku (§ 6b odst. 2 první věta citovaného zákona), přičemž podmínky vedení rejstříku jsou blíže upraveny v § 3f zákona o podpoře sportu. Ani toto ustanovení však nepředpokládá, že by žalovaná rozhodovala či činila jakýkoliv formalizovaný úkon směřující k zápisu žadatele o podporu do rejstříku.
27. Vzhledem k tomu, že zákon o podpoře sportu neupravuje vydání rozhodnutí o určení gestora, není splněna podmínka ii) (*skutečnost, že úkon byl vydán v rámci formalizovaného postupu*). Pro proces vybrání gestora nejsou na zákonné úrovni stanovena žádná procesní pravidla ani náležitosti. Jak plyne z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 Afs 270/2015 (bod [20] tohoto rozsudku), určitá formální procesní pravidla jsou pro označení úkonu jako rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. podstatná, a to i když není

v zákonném předpisu tento úkon přímo jako rozhodnutí nazván. Dle městského soudu zároveň správní orgán nemůže úkonu, o kterém zákon nepředpokládá formu rozhodnutí, tuto povahu přiřknout na základě vnitřních pravidel.

28. Z výše uvedených důvodů tak nelze dospět k závěru, že úkon, kterým by byl gestor určen, by byl rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Úkon, kterým by byl určen gestor, tak nelze napadnout žalobou proti rozhodnutí podle soudního řádu správního. Jak již bylo uvedeno výše (bod [18] tohoto rozsudku), úkon, který není „rozhodnutím“ dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nemůže nikdy být „rozhodnutím“ dle § 67 správního řádu. Úkon, kterým byl určen gestor tak není a nemůže být úkonem, který by bylo možné považovat za rozhodnutí podle § 67 správního řádu, proto ani žalovaná neměla povinnost vydat rozhodnutí o určení gestora.
29. Žalobce spatřoval nezákonný zásah právě v tom, že žalovaná měla vydat rozhodnutí o určení gestora. Dle výše uvedeného tato námitka není důvodná, proto ani žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Městský soud posoudil podanou žalobu v rozsahu vznesené námítky (zda měla žalovaná povinnost vydat o určení gestora rozhodnutí), kterou neseznal důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti, proto jí soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rovněž nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Praha 18.07.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.